JÄNIS

1
1978
kesäkuu

SINFONIAA • ROCKIA • TANSSIA

JANIS n:o 1

SISÄLTÄÄ SEURAAVAA:
SIVUILLA 1-2 JA 16 SELVITETÄÄN, MIKÄ JANIS OIKEIN ON

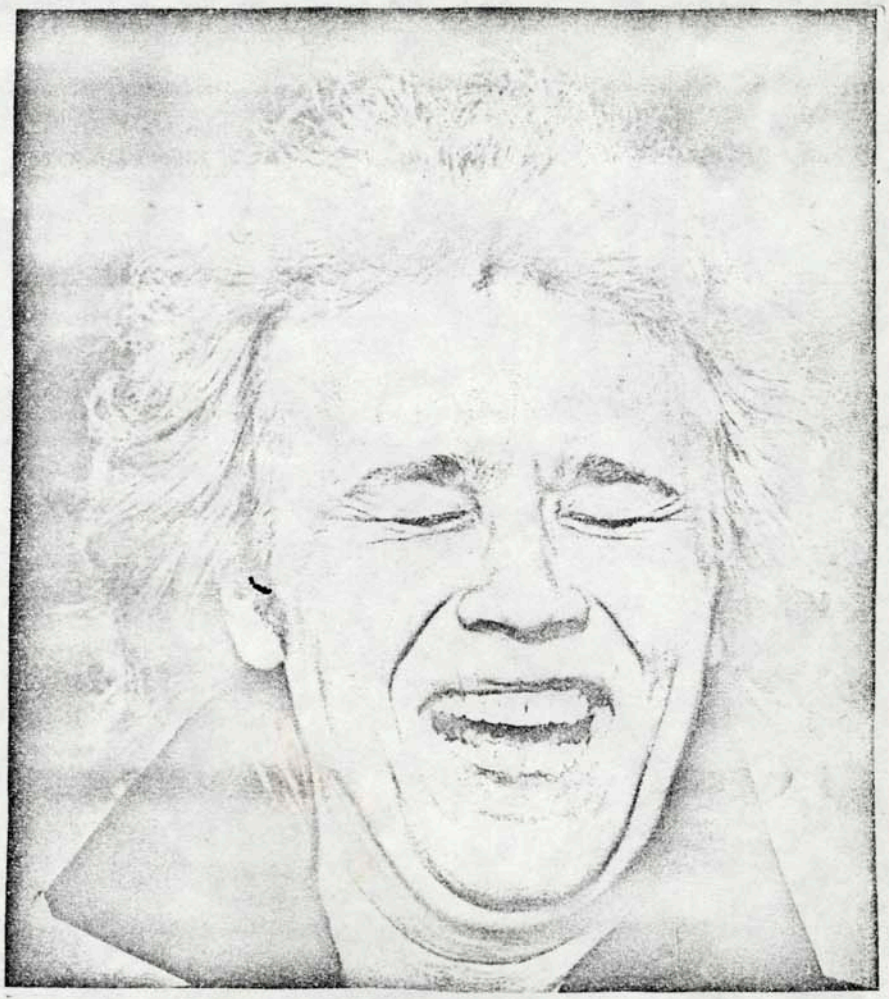

OTA ESILLE SIVU 13 NIIN NÄET, MILLE KOJO NAURAA.....

KALEVI AHO KERTOO AJATUKSIAAN MUSIIKISTA JA SÄVELTÄMISESTÄ (s.10)

TANSSIJATAR LEENA GUSTAVSON SELVITTÄÄ TYÖTÄÄN JA URAANSA (s.2)

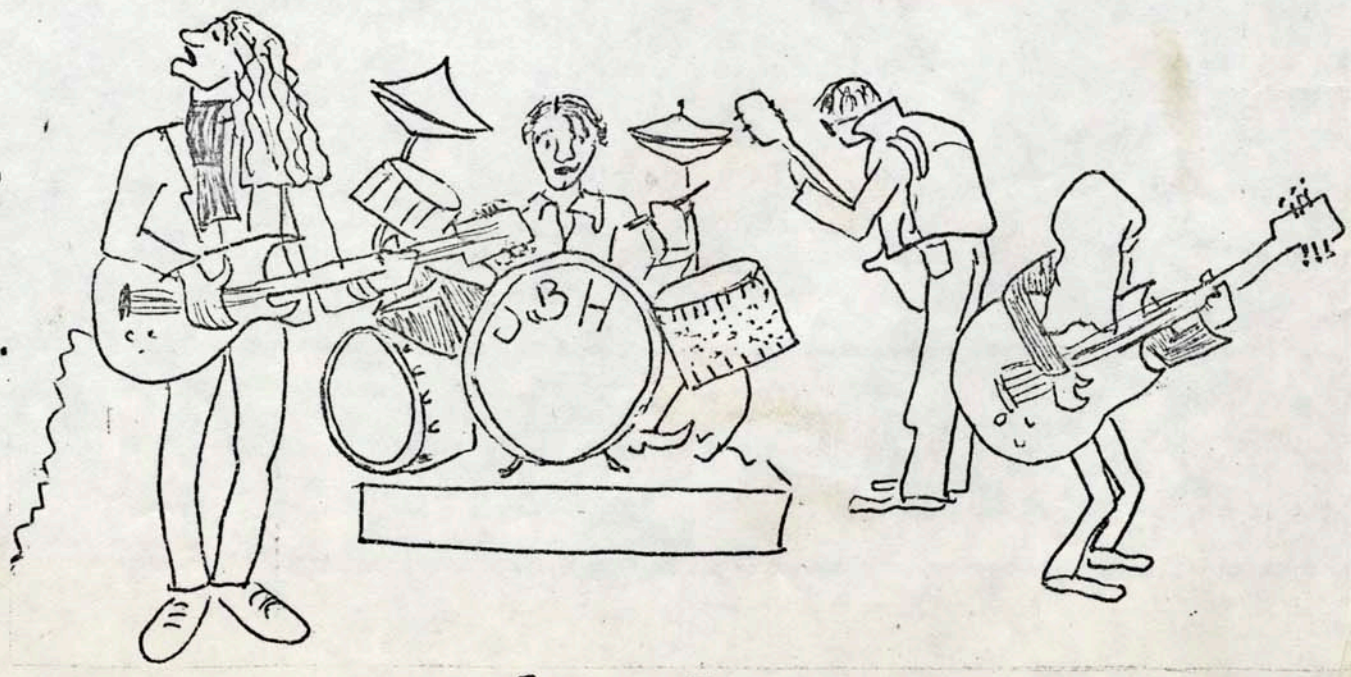

VAS.
JUSSI B.,
TEPPO T.,
KÖSSI S.,
HANNU K.

NOUSEVA BÄNDI SALOSTA: JESSE BULLET'S HEAVEN (s.7)

Jänis

on tarkoitettu ihmisille, jotka tahtovat - tai ainakin yrittävät - nähdä elämän kokonaisuutena.
Jänis ei erottele musiikkia runosta eikä värejä kankaasta, se vain erottelee inhimillisen epäinhimillisestä - ja miten häilyvä tuo raja onkaan!

Mikä on JÄNIS?

Silmäilemäsi monistejulkaisu on Jänis -lehden ensimmäinen numero, näytenumero. Jänis haluaa toimia pikkuruisena lisänä maamme kulttuurielämässä ja omalta osaltaan todisteena siitä, että 70-luvun nuoriso ei ole passiivista ja täysin elämäntoivonsa menettänyttä. Mitään vaikuttaja-asemaa lehti ei havittele vaan tyytyy pienempäänkin eli siihen, että yrittää omalta osaltaan viedä laaja-alaisia näkemyksiä eteenpäin sekä antaa innostuneille kirjoittajille tantereen millä tuoda kykyjään ja mielipiteitään esille. Jänis pyrkii olemaan siellä, missä jotain mielenkiintoista tapahtuu, oli se sitten levyn tekoa, taulun maalaamista tai sinfonian säveltämistä...
Kaupallista menestystä Jänis ei myöskään tavoittele, pääasiana on se, että lehden mahdollisesti omaksi kokeva lukija- ja toimituskunta pysytyisi olemaan tyytyväinen sen tasoon ja kiinnostunut sen sisällöstä.

Kuka Jänistä lukee?

Yleensä jokaisella lehdellä on oma, tarkoin rajattu ryhmä yleisöstä, jolle lehti on suunnattu. Tässä lienee Jäniksen tulevaisuuden suurin ratkaisija ja vaikeus, sillä pop-lehti tämä ei ole, ei myöskään teatteri- tai taidelehti, vaan näitä kaikkia enemmän tai vähemmän sekaisin... Ja lukijakunnaksi pitäisi löytää sellainen joukko, joka olisi valmis ottamaan vastaan nämä "sekalaiset" aiheet.
Tämän näytenumeron avulla nyt yritämmekin tiedustaa, löytyykö Jänikselle lukijoita - ja kirjoittajia, sillä lehdellämme ei mitään tiivistä toimituskuntaa ole, vaan kaikkien jutut ovat tervetulleita, myös kaunokirjalliset tuotteet - runot, pakinat yms.
Jos tämä näytenumerona ilmestyvä ensimmäinen Jänis saa osakseen myönteistä vastakaikua, seuraava numero ilmestyy ensi syksynä. Toivomme, että käytyäsi läpi tämän Jäniksen, kertoisit lehden mahdollisesti herättämistä myönteisistä/kielteisistä ajatuksista - palautteen perusteella sitten päätetään, jatketaanko lehden työstämistä ensi syksynä. Lehtemme osoite löytyy viimeisiltä sivuilta.

Jäniksen tausta

Jänis ei ole ensimmäinen sukunsa edustaja lehdistössä, esiäitinä sillä oli parisen vuotta toimineen Wigwam Fan Clubin jäsenlehti Wigwam News. WN:ää kyhätessä usein haaveilimme, miten hauskaa olisi saada tehdä juttuja kaikista niistä aiheista, jotka mieliämme kiehtoivat - olihan tuo WN:n toimittaminen suhteellisen rajoitettua työtä.
Sitten kävi Wigwamille niin kuin kävi ja bändin toiminnan lopahtaessa myöskään WN ei jaksanut pysyä hengissä. Mutta kirjoitus- ja toimitusinnostus pysyi yllä ja kytemään jäi ajatus uuden, laajempialaisen lehden perustamisesta, ja tässä nyt on Jänis - ei valmiina, vaan valmiina kehittymään.
WN:N lukijakunta luonnollisesti muodostui pop-musiikin harrastajista, innokkaista ja aktiivisista sellaisista, ja tavallaan Jäniksen perusta onkin juuri tässä wigu-joukossa, joka kyllä on osoittautunut kiinnostuneeksi tästä uuden lehden ideasta.
WN:n "henkilökunta" jatkaamyös Jäniksen toimitustyössä seuraavassa ydinkokoonpanossa: taloutta hoitaa (niin, lehden tekemiseen tarvitaan myös rahaa!) Tampereella Marja-Leena Laesvirta, "pääkaupunkireportterina" toimii Nino Harlahti ja meikäläinen täällä maalla yrittää olla eräänlainen päätoimittaja. Mutta tämä kolmen hengen piiri ei ole mikään suljettu vaan avustajia on onneksi sankka joukko ja jokainen kiinnostunut on

tervetullut Jäniksen parissa toimimaan.Lehden yleiskuvaan kuuluu myös se,ettemme tee työtämme sen kimpussa otsa kurtussa ja hermot kireällä emmekä aseta hurjia vaatimuksia - teemme niin hyvää lehteä kuin osaamme ilman että joudumme tinkimään vapaasta ilmapiiristä!
Lehden loppupuolella seuraa tietoja Jäniksen tilausohjeista yms.

Eeva.

LEENA GUSTAVSON - TANSSIA JA AJATUSTA

Keväisenä maaliskuun päivänä minulla oli tilaisuus haastatella Leena Gustavsonia.Käsittelimme hänen työtään tanssijana,Tanssistudion toimintaa sekä muita asiaan liittyviä kysymyksiä kuten tanssiteoksen syntyä.Haluan kiittää Leenaa avuliaisuudesta jutun tekovaiheessa!

Valmistuminen ammattiin

Jo pikkutyttönä Leena oli tehnyt mielellään kaikenlaisia liikkeitä ja tämän huomattuaan hänen äitinsä vei Leenan viisivuotiaana Iiris Salinin balettikouluun.Siellä hän kävi kaksi kertaa viikossa.Aluksi innostus oli vaihtelevaa,pysyi kuitenkin niin paljon yllä,että Leenan saadessa tietää Oopperan balettikoulusta hän meni siellä järjestettäviin karsintoihin.Hän läpäisi karsinnat,joissa testattiin pyrkijän musikaalisuutta,rytmitajua ja jäsenten soveltuvuutta.Tällöin hän oli yhdeksänvuotias.

Oopperan balettikoulussa koulutus kesti noin kahdeksan vuotta.Aloittaessaan sen hän piti tanssia vielä harrastuksena.Saatuaan ensimmäisiä tehtäviään näytöksissä avustajana Leena alkoi vähitellen kokea tanssin työksi.Koetanssin jälkeen 17-vuotiaana hän sai harjoittelijakiinnityksen Oopperan balettiin kahdeksi vuodeksi,jonka jälkeen seurasikin tanssijakiinnitys.

Ammattikoulutukseen sisältyy klassista harjoittelua ja karaktääriharjoittelua kerran viikossa vuoden ajan (karaktääritanssissa perehdytään eri maiden kansantansseihin,joilla on tärkeitä yhteyksiä klassiseen balettiin).Yhtenä vuotena saatiin Pas de deux -opetusta,jossa keskitytään harjoittelemaan pareittain tapahtuvaa miehen ja naisen yhteistanssia.Klassisessa baletissa tämä nk. Pas de deux-osa on erittäin yleinen ja tärkeä.Yleensä treenaustunteja oli yksi jokaisena arkipäivänä.Erikoistuntien vuoksi joskus jopa kaksi tai hieman enemmän tunnin pituudesta riippuen. Harjoittelu oli siis rankkaa.

Työstä Kansallisoopperan baletissa

-Alussa sen koki valtavan innostavana.Oli paljon suuria haasteita,jotka halusi voittaa,ja teki hurjasti töitä.Ei pystynyt melkein muuta ajattelemaankaan,siinä oli ihan 24 tuntia vuorokaudessa työssään kiinni. Treenasin paljon,näytösten ja normaalien harjoitusten lisäksi halusin muutenkin kehittyä ja mennä eteenpäin.
-Noin pari vuotta kesti sitä innostuneinta aikaa,ilmeisesti sellaista nuoruuden hurmahenkisyyttä jota jokaisella on.Sitä todella ajattelematta pakersi eteenpäin.
-Sitten tuli sellainen vaihe,että tunsi tuon kaiken aivan turhaksi,ettei kuitenkaan päässyt eteenpäin eikä saanut vastakaikua työlleen.Sellainenhan on tietysti aivan liian itsekeskeinen ajatus.Aina välillä tuli tällaisia kriisejä mutta kuitenkin päätti aina sisukkaasti jatkaa eteenpäin.Oli tunne,että jos luovuttaa ja vaihtaa ammattia niin on jotenkin epäonnistunut ihmisenä ja näin on tietysti aivan väärin ajatella.Nuorena kokee sen epäonnistumisen niin tuskallisena.

Vaihtoehtona moderni tanssi

Ensimmäiset kosketukset moderniin tanssiin Leena sai v.-73 kesäkursseilla Kölnissä.Siellä treenattiin mm. amerikkalaisen Martha Grahamin kehittämää modernia tekniikkaa.Hän on luonut aivan oman tyylisuunnan, joka on levinnyt ympäri Eurooppaa.Hänellä on edelleen oma ryhmänsä ja hän myös itse esiintyy yhä huolimatta 80 ikävuodestaan,kertoi Leena.
-Mä en ollut hänen tekniikastaan niin kiinnostunut vaan koin sen kau-

hean vaikeaksi ja määrätyssä mielessä tylsäksi,vaikka se varmaan on mitämielenkiintoisempaa ja antoisaa,jos on todella siitä kiinnostunut. Riippuu omasta persoonasta minkä tyylin kokee omakseen.Tämä oli sitä tekniikkaa joka ei minulle auennut

Keväällä -75 tuli amerikkalainen Carolyn Carlson Suomeen käymään ensimmäistä kertaa (Carlsonin esityksiä on myös Suomen TV:ssä näytetty). Carlsonista Leena jatkaa seuraavasti:

-Silloin tosiaan sähähti tietoisuus siitä,mitä tanssi voi olla.Vaikka hän ei esiintynytkään silloin täällä,vaan antoi tunnin ja muutamia improvisaatioharjoituksia,hänen opetuksestaan tajusi paljon entistä paremmin sen,että pystyy jotakin myös itse luomaan,eikä se olekaan pelkkää teknistä vaikeutta.

Saman vuoden syksyllä tehtiin Oopperassa Yksin yhdessä -produktio,joka kannusti huomattavasti ryhmätyöajatusta ja alkoi muodostua käsitys, että ainoa mahdollisuus päästä eteenpäin oli tehdä työtä pienessä ryhmässä,jossa kommunikaatio on vireä ja jossa jokaisella on mahdollisuus sanoa epäävä tai myöntävä mielipiteensä.

Koska tiedettiin Carolyn Carlsonin tulevan syksyllä -76 tekemään Kansallisoopperaan Kaiku -teosta (johon musiikin laativat Pirjo & Matti Bergström ja Juha Björninen) ryhmä tanssijoita matkusti Pariisiin Carlsonin luo treenaamaan.

-Siellä sitten tutustuttiin lähemmin tähän tekniikkaan mutta sen omaksuminen,sisäistäminen,ei todellakaan ollut helppoa.Sitä masentui ja koki itsensä kykenemättömäksi ilmaisemaan yhtään mitään.Kaikessa kuitenkin on niin,että vasta ajan kuluessa alkavat asiat seestyä ja valottua ja siitä saa sitten lisää intoa jatkaa,kuten kävi minullekin.Vähitellen kasvaa teknisesti ideologiaan ja ajatukseen eikä tämän kehityksen tulisi koskaan pysähtyä.

Kaiku valmistui syksyksi ja samanaikaisesti Carolyn Carlson piti oman sooloiltansa Helsingissä.

—Se oli oikea pommi,joka räjähti tajuntaan;tunsin että tuo oli todella sitä mitä tanssitaiteen pitäisi olla.Koin hänen esiintymisensä valtavana elämyksenä.

Mitkä seikat vaikuttivat päätökseesi lähteä Kansallisoopperasta Tanssistudioon?

-Koin olon Kansallisoopperassa,tai siis työn siellä,persoonallisuuttani kahlitsevana ja ahdistuin paljon siitä,etten voinut siellä olla sitä,minkä koin olevan luonnollinen minäni esiintyvänä tanssijana.

Oopperaan suunniteltua pikkuryhmää -modernin tanssin parissa työskentelevää ryhmää- ei voitu perustaa,sillä rahalliset vaikeudet estivät irroittamasta tanssijoita klassiselta puolelta.

-Ainoa mahdollisuus kehittää itseään luovaksi taiteilijaksi oli siirtyä uhkarohkeasti modernille alueelle,vaikka en voikaan Suomessa opiskella Carlsonin tyyliä.Ulkomaille en halunnut lähteä,koska halusin uskoa että myös Suomessa pystyy -jos haluaa- kehittymään.

-Ajattelin myös,että voisin opettaa tanssia muille kiinnostuneille.Olin koetanssissa Tanssistudiossa ja pääsin opettamaan ja esiintymisryhmään.

Millainen on tavallinen työpäiväsi?

-Esiintymisryhmämme harjoittelee päivittäin klo 14.30 saakka,jonka jälkeen hajaannumme eri studioille ympäri Helsinkiä opettamaan.Opetusta on jokaisella kahdesta kolmeen tuntia päivässä.

Leena opettaa neljänä päivänä viikossa,maanantai on vapaa,mutta silloinkin on tietysti esiintymisryhmän harjoitukset.Lauantai ja sunnuntai ovat periaatteessa vapaapäiviä,mutta käytännössä silloin on ryhmän esityksiä.Näin siis vapaapäiviä on vain kerran tai kaksi kuukaudessa.

Opetus Tanssistudiossa

Leena opetta modernia tanssia aikuisille ja lapsille ja klassista balettia jo muutaman vuoden tanssineille aikuisille.Nämä opetusryhmät o-

vat ikärakenteeltaan liian hajanaisia,sillä esim. aikuisten ryhmässä saattaa olla joku 20-vuotias ja joku 50-vuotias,jolloin opettajan on yritettävä löytää kultainen keskitie eli antaa jokaiselle jotakin.
-Varsinkin lasten tunneilla on ollut joskus vaikeuksia,koska mulla ei ole kokemusta tässä työssä.Olen joutunut lukemaan esim. luovan liikunnan kirjoja ja sillä tavala rakentamaan tunteja.
-Pyrin siihen,että lapsille,joita opetan,he ovat 8-12 vuoden ikäisiä, muodostuisi mahdollisimman vapaa käsitys tanssista.Heidän tulisi saada kehittää omaa persoonallisuuttaan - näkemys tanssista ei saisi olla sellainen,että tunneilla vain seistään kädet tangossa.

Luokkien koko vaihtelee vähän viikottain,koska tämä on vapaaehtoista harrastustoimintaa.Yleensä ryhmissä on 10-18 henkeä,mutta jokunen 30:n opetusryhmä on myös.Tämä on aivan liikaa,sillä jos oppilaita on yli 15 opettaja ei voi keskittyä tarpeeksi henkilökohtaisiin suorituksiin.Kymmenen hengen ryhmä olisi ihanteellisin,mutta luokkien suuruus on ongelmana useimmissa balettikouluissa.

Tanssistudiolla on myös alkeisryhmiä sekä nk. Jatko 1-ja Jatko 2-ryhmät.
-Jatko1 on sellainen,joka on treenannut vuoden,kaksi.Jatko 2:ssa on sellaisia,jotka ovat treenanneet vielä kauemmin ja sellaisia,jotka ovat mahdollisesti valmistumassa ammattiin eli heistä siis tulee opettajia ja esiintyjiä Tanssistudioon.Itse omakohtaisesti olen kokenut kaikkein mielenkiintoisimmaksi tämän viimeksimainitun ryhmän opettamisen,koska siellä voi antaa vähän vaikeampia tunteja ja keskittyä täysin opettamiseen.Silloin itsekin tuntee todella innostuvansa opetustyöstä eikä rutiini ole uhkana.En pidä itseäni alkeisopettajana lähes lainkaan.

Esiintymisryhmä

-Meitä on tällä hetkellä kymmenen tanssijaa vakituisesti ryhmässä.Lukumäärä aina kanssa vähän vaihtelee,kaikkia ei käytetä jokaisessa produktioissa.Tanssijoista on suuri osa juuri koulun opettajia.Ne,jotka eivät Studioilla opeta toimivat free lance-taiteilijoina tai opettavat kansalaisopistoissa.

Negatiivisena Leena on huomannut esiintymisryhmän kannalta sen,että aikaa on liian vähän harjoitteluun,koska joudutaan myös itse opettamaan. Myös vakituisen päältäkatsojan eli harjoittajan puuttuminen on hankalaa silloin kun työ pysähtyy ja mitään ei synny,vaikka olisi pakko.Toisaalta uutta teosta tehtäessä kaikilla on mahdollisuus kritisoida ja suunnitella työtä.

Ryhmän henki on erittäin hyvä.Leena kertoo usein ajatelleensa,että tämä on ryhmä,jonka ei soisi hajoavan,mutta se saattaa hajota erilaisista pakotteista,esim. rahallisista syistä.Tanssiminen ei tuota riittävää elantoa ja niin sitten joudutaan opettamaan tai vaikka siivoamaan,vaikka tämä onkin elävä ja toimiva ryhmä.Ja kun joudutaan henkisesti ja ruumiillisesti jakautumaan niin monelle eri alueelle niin aina se herkin eli luova osa työstä kärsii.

Mikä on mielenkiintoisinta työssäsi?

-Mielenkiintoisinta on juuri se,että voi olla oma itsensä ja pystyy luomaan jotakin.Ja että on mahdollisuus tehdä koreografiaa,jonka koen tällä hetkellä kiinnostavimpana.Tanssityössä on vielä mielenkiintoista se,että voi löytää teoksesta mahdollisimman monta uutta puolta ja joudun todella käyttämään päätäni,etten tekisi tekniikkaa vain itseisarvona itsekkäistä syistä,vaan että todella miettisin syy-yhteyksiä asioista - aina tulee esittää itselleen kysymys miksi tehdään nyt näin.Silloin ei aliarvioida katsojia.
-Opetustyössä taas on mielenkiintoisinta se,että joku tajuaa sen,mitä mä yritän vajaalla verbaalisella ilmaisullani tuoda julki.On hieno kokemus,jos havaitsee oppilaan käyttävän omaa persoonallisuuttaan ja älykkyyttään täyttäessään liikkeen kuoren,jonka mä annan.

Tanssistudion tämänkeväinen ohjelmisto

Tämänkeväinen varsinainen näytäntökausi on jo päättynyt.Viime talvena esitettiin Rollo -nimistä teosta,joka on Jorma Uotisen koreografia (Jorma Uotinen kuuluu tätä nykyä Carolyn Carlsonin Pariisin Oopperassa toimivaan ryhmään).Rollossa on musiikkina käytetty Jean-Michel Jarren "Oxygene"-teosta.Rollossa ei ole varsinaista juonta,vaan teos koostuu →

na esitettiin Rollo -nimistä teosta,joka on Jorma Uotisen koreografia (Jorma Uotinen kuuluu Carolyn Carlsonin Pariisin Oopperan yhteydessä toimivaan ryhmään),musiikkina siinä on Jean-Michel Jarren "Oxygene". Rollossa ei ole varsinaista juonta,vaan teos koostuu kuvaelmista,jotka kukin katsoja saa kokea omalla tavallaan.Näin anneteen katsojalle vapaus kokea erilaisia assosiaatioita eri tapahtumista eikä yritetä viitoittaa kokemusmaailmaa mihinkään tiettyyn suuntaan.Kokeminen on näin äärimmäisen vapaata ja yksilöllistä.

Rollon jälkeen sai ensi-iltansa sirpaleohjelma nimeltä Ratas ja perhonen.Ensimmäinen osa koostuu yhdestä jazz-teoksesta,Leenan itsesuunnittelemasta soolosta Linnunrata (Esa Kotilaisen musiikki) sekä osasta Dragon-fly (Sudenkorento),joka on Pas de deux,miehen ja naisen yhteistanssi.Väliajan jälkeen seuraa Ratas ja perhonen,jonka pohjana on Lauri Viidan elämä,mutta se voisi olla kenen taiteilijan elämästä tahansa, joka joutuu yhteiskunnan rattaisiin ja vähitellen tuhoutuu siinä.

Tanssistudio jatkaa molempien ohjelmien esitystä ilmeisesti syksyllä.

Kuinka esitykset on otettu vastaan?

-Yleensä erittäin positiivisesti.On huomattu,että nk. moderni tanssi on selvästi lyönyt itsensä läpi.Enää sitä ei koeta ihmeellisenä kummajaisena.Kiinnostus on lisääntynyt,se näkyy mm. siitä,että esityksemme ovat olleet melkein aina loppuunmyytyjä.

Lehdistö on myös suhtautunut myönteisesti Tanssistudion töihin.

-Toisaaltahan ei pitäisi pyrkiä yleisön suosioon makeilemalla,ajattelemalla että tämä varmasti menee yleisöön vaan uskoa omaan työhönsä ja tehdä sitä muille ja myös itselleen niin rehellisenä kuin mahdollista. Jos sitten sattuu käymään niin,että siitä pidetään niin sehän on vain hienompaa.Ei pidä myöskään masentua,jos siitä ei pidetä - täytyy uskoa työhönsä,sanoo Leena.

Tanssiteoksen syntyvaiheista

Klassisella puolella tanssiteos syntyy suunnilleen seuraavasti: Ensin koreografi löytää jonkun mielenkiintoisen aiheen tai sitten hän saa tilaustyön.Hän etsii aiheeseen sopivan musiikin.Tässä vaiheessa hän rakentaa mielessään jonkinlaisen rungon eri kohtausten liittymisestä toisiinsa.Mammuttiteoksissa (30-40 tanssijaa) koreografi alkaa ensin harjoittaa solistikohtauksia.Hänellä on tässä apuna assistentti,joka kirjoittaa liikkeet muistiin - klassisessa baletissa liikkeillä on omat nimensä ja on olemassa oma tanssikieli,joka vastaa esim. nuottikirjoitusta.Solistikohtausten harjoitus siirtyy sitten assistentille ja koreografi harjoittaa joukkoja.Pala palalta teos alkaa muodostaa kokonaisuuden ja ensimmäiset näyttämöharjoitukset alkavat.Aluksi ne ovat aivan kaoottisia ja mahdottomia,tanssijat vain melkeinpä hyppivät toistensa varpaille.Vähitellen kovan harjoittelun kautta siitä muodostuu lopullinen teos.Samanaikaisesti koreografi on yhteydessä lavastus- ja puvustopuoleen unohtamatta tietenkään valaistusta.Tässä suhtessa toiminta on samanlaista kuin tavallisessa teatterissa.

Vaikeinta on tässä ehkä se,että koreografi saisi kaiken näyttämään siltä kuin haluaa,eli hänen on saatava tanssijat oivaltamaan teoksen henki eikä ainoastaan oppimaan liikesarjoja.Koreografin visuaalisen näkemyksen toteuttaminen on vaikeaa ja jos siinä onnistuu,on onnistunut aika paljon työssään.Yleensä koreografi määrää hyvin tarkasti mitä kukin tekee,mutta pääsolisteilla voi olla jonkin verran sananvaltaa omissa roolitöissään.

Tanssiteos saattaa myös syntyä improvisatorisesti,ts. tanssijat improvisoivat koreografin antamaan teemaan ja musikkiin.Esim. jos teemana on Aika,on tanssijan liikkeillään annettava katsojalle tietoisuus siitä, että aika kuluu eli on olemassa käsite nimeltä aika tai että aika pysähtyy ja syntyy ajattomuus.Tästä koreografi saa sitten johdannaisideoita ja uusia liikkeitä mieleensä.Tällaisessa työskentelyssä on tanssijoilla suuri luova osuutensa.Tätä menetelmää käytetään usein modernissa tanssissa,jonka piirissä ryhmät ovat usein pienempiä - tästä johtuu

myös se,että koreografioita voidaan muunnella jopa vielä esitysvaiheessa.Improvisaatio on siis tärkeää tanssiteoksen työstövaiheessa.

Tanssitaiteen asema ja taso Suomessa

Tanssin asema on vähitellen parantumassa.Teatterien tanssiryhmien ja Oopperan baletin asema on nykyään melko vakinainen.Toivottavasti vakinaisuus ja turvattu asema ei aiheuta institutioitumista,paikallaan polkemista ja jopa taantumista.Se on aina vaarana isossa laitosteatterissa,jossa taiteen elävä ja toimiva henki saattaa tukehtua "näyttämöpölyn" alle.

Apurahat ovat tiukassa ja sen vuoksi kilpailua,joskus jopa kateutta esiintyy pikkuryhmillä,joilla taloudellisesti on hyvinkin vaikeaa mutta joissa Leena kertoi elävän hengen juuri olevan.Tanssistudion ryhmän lisäksi tunnetuimpia tanssiteattereita on lähinnä klassisella puolella toimiva Polar Tampereella sekä Vantaata kotipaikkanaan pitävä tanssiteatteri Raatikko,jonka ilmaisukeinot usein yhdistelevät puheteatteria sekä tanssia - aiheet ovat realistisia,Raatikko on esittänyt esim. Laxnessin romaanin Salka Valka sekä Linnan Täällä Pohjantähden alla voimakkaina tanssitulkintoina.

Tanssistudion talous kootaan opetuspuolella siten,että oppilaat maksavat kuukausittain koululle jäsenmaksun - opettajat eivät ole näistä maksuista riippuvaisia vaan heille maksetaan säännöllinen kuukausipalkka.Esiintymisryhmä saa vuosittain valtiolta apurahan,jolla maksetaan esiintymispaikan vuokrat yms. menot,tanssijat eivät saa esiintymisistään lainkaan palkkaa.

Klassisessa baletissa taso on maassamme hyvä,minkä takaa korkeatasoinen koulutus:Oopperan balettikoulu.Modernissakin tanssissa taso on melkoisen korkea ottaen huomioon kuinka vaikeata on saada modernin tanssin koulutusta täällä ja kaikki koulutus,mikä on saatavissa,on itse kustannettava - Oopperan balettikoulu taas on täysin ilmainen.

Suomi on tanssitaiteessa nuori maa,joten siihen nähden taso on erittäin korkea.Innostusta on myös melkoisesti,kunhan vaan rohkeutta riittäisi uusien ryhmien perustamiseen.Tekninen taito riittäisi siihen varmasti,mutta ilmeisesti rahallisista syistä ryhmiä ei ole syntynyt.

Mikä ero on käsitteillä moderni tanssi ja jazz-tanssi?

Ennenvanhaan kaikki muu kuin klassinen baletti kulki nimellä moderni tanssi.Modernilla ja jazzilla on kuitenkin suuri ero.Jazz-tanssi liittyy voimakkaasti mustien afro-amerikkalaiseen musiikkiperinteeseen.Jazzilla on erilaisia show-muotoja ja se on usein viihteellistä.Jazz käyttää usein musiikkinaan mustaa soulia ja voidaankin sanoa jazzin olevan tanssin soulia.Jazz-termi saatetaan kokea voimakkaasti eroottisesti tunnevoimaisena tanssimuotona,mikä taas modernissa tanssissa harvoin jos koskaan on koettavissa.Modernin tanssin voi sanoa vetoavan enemmän älylliseen ihmiseen sulkematta kuitenkaan pois tunneosaa.Jazzissa voi "antaa mennä" ja puristaa hiet ulos musiikin kera kun taas modernissa tanssissa yksi liike saattaa kestää viisi minuuttia ja tähän liikkumattomuuteen sitten sisältyy joku idea.Moderni tanssi voi käyttää taustanaan vaikka hiljaisuutta tai sitten suomalaista musiikkia kuten Wigwamia,Tolosta tai Make Lievosta,joita Leena kertoi käyttävänsä tunneilla.

Koska jazztanssi toimii usein show- l. viihdepohjalta,saattaa tuntua siltä,että sen keinoin ei pyritä minkään sanoman,idean välittämiseen. Kuitenkin jo itse jazz omaa oman sanomansa ollessaan lähtöisin mustien ahdingosta valkoisten yhteiskunnassa ja se kieli,jota tämä tanssin alue välittää,tulee laajenemaan tulevaisuudessa monimuotoisemmaksi.

Sekä jazzissa että modernissa tanssitaan yleensä paljain jaloin - ilman klassisessa baletissa käytettäviä varvastossuja - ja tämä saattaa sekoittaa ne toisiinsa,mutta mitä enemmän niitä seuraa,sen suurempana eron huomaa

Tulevaisuuden suunnitelmasi ja pyrkimyksesi?

-Pyrin aika pitkälle elämään ihan päivän kerrallaan,niin etten katso

kovin kauaskantoisesti tulevaisuuteen,koska ei koskaan tiedä,mitä tapahtuu.Olen kuitenkin seuraavan näytäntökauden Kansallisoopperassa, koska tänä sinne perustettavaksi suunniteltu pikkuryhmä on vihdoinkin saanut tuulta alleen ja meitä on nyt kaksi tanssijaa,Aarne Mäntylä ja minä,jotka muodostamme sen kiinteän sisärenkaan.Saamme lainata klassiselta puolelta neljää tanssijaa - toistaiseksi nämä neljä joutuvat ikävä kyllä olemaan vielä mukana klassisissa teoksissa ja jakamaan näin henkisiä voimavarojaan kahtia,mutta tulevaisuudessa pyrimme saamaan ryhmän toiminnan keskittymään vain moderniin tekniikkaan ja ohjelmistoon.

-En pidä itseäni pedagogina oikeastaan lainkaan,sillä mulla ei ole siihen koulutusta ja se on äärimmäisen vaikeaa.Tulevaisuudessa pyrin toimimaan vain tanssijana.

-Suunnitelmiini kuuluu myös se,että yritän tehdä koreografiaa eli pyrin luomaan jonkinkaltaisen kokonaisuuden,ehkä noin puolen tunnin mittaisen.Minulla on nyt runko valmiina;teos käsittelisi vuodenaikoja ja tulisi siitä laajentumaan lapsuuteen,nuoruuteen aikuisikään ja vanhuuteen.Jos tämä sitten ensi syksynä voisi toteutua niin se on ainoa mitä tällä hetkellä kaavailen.

-Pyrkimykseni ainakin on se,etten haluaisi koskaan tehdä työtä egoistisesti.En halua mitään henkilöpalvontaa.Tulisi ajatella,että taide vain välittyy taiteilijan kautta.Pyrin pois kunnianhimosta,sitä en missään tapauksessa haluaisi ruokkia itsessäni,yritän olla mahdollisimman epäitsekeskeinen.Yritän kehittää itseäni henkisesti,kokonaisvaltaisena persoonana eikä ainoastaan tanssijana.Jos elämässä on vain pelkkä ammatti,niin takuulla fakkiutuu omiin kuvioihinsa ja liian myöhään herää huomaamaan ympäristönsä ja muut ihmiset.Esittävässä taiteessa on juuri tämä vaara erittäin uhkaavana.Ei tule ajatella itsestään ja itseään liikaa.

-Pyrkimyksenäni on ottaa selville,mitä varten ihminen on luotu maan päälle ja mitä hän tekee täällä sekä selventää itselleni tuota ihmisen syvintä tarkoitusta,miettii Leena Gustavson lopuksi.

- - - - - - - - - - - - - - Nino Harlahti - - -

JESSE BULLET'S HEAVEN = TAANTUMUKSEN VASTAVOIMA ELÄÄ !

Salon musiikkielämässä on voimakkaasti näkyvissä rockin nykytilanne, uusi aalto on joka paikassa esillä ja vähänkin muumimuumista poikkeava musiikki koetaan ylivoimaisen vaikeana,hienostelevana ja ajastaan jäljessä olevana.Tuntuu myös siltä,että yleensäkin puhuttaessa ja kirjoitettaessa uusista kotimaisista yhtyeistä ollaan huomioitu pelkästään nämä uuden aallon bändit - julkinen sana on unohtanut lähes täysin rockin muun saran.

Tällä "muulla saralla" tekee työtään salolainen,nelimiehinen Jesse Bullet's Heaven,jonka tähänastisista saavutuksista lienee huomatuin bändien tämänvuotisissa Suomenmestaruuskisoissa saatu kolmas sija.Yhtyeen kokoonpano on seuraavanlainen: Jussi Blomqvist laulussa ja kitarassa,Teppo Tyventö rumpalinpallilla,Hannu Korkeamäki kitarassa sekä Timo (Kössi) Suominen bassonvarressa.

Haastattelua tehtäessä on äänessä lähes yksinomaan Jussi,Hannu näpräilee kitaraansa ja vilkuilee välillä kärsimättömästi kynääni - välistä joku tönäisee häntä ja käskee sanomaan jotakin,edes joo tai ei.Ja Hannu sanoo "joo joo" ja jatkaa näpräilyään...Kössi kuuntelee,muttei sano mitään ja Teppo ilmestyy paikalle,bändin harjoituskämpälle,vasta haastattelun loppuvaiheessa.Saapuvilla oli myös joukko yhtyeen ystäviä ja kannattajia,jotka aina välillä tekevät teräviä välihuomautuksia.

JBH jatkaa Salon perinteitä korkeatasoisen pop-musiikin piirissä. Vuoden -74 paikkeilla pääsi salolainen Nimbus levyttämään Satsangalle älppärillisen omaa,vahvasti Wigwam-vaikutteista musiikkiaan.Nimbuksen jälkeen täkäläisistä yhtyeistä sai laajinta huomiota osakseen Motelli, joka ehti keikkailla myös Tampereella ja Helsingissä ja jonka oli tar-

koitus levyttää Love Recordsille - yhtye oli kahdesti jo studiossakin Rekku Rechardtin paimentaessa - mutta bändi hajaantui ennen kuin materiaali saatiin lopulliseen muotoon.

Motellin vielä jotenkuten ollessa kasassa bändin johtava hahmo, Jussi Blomqvist yhdessä parin motellilaisen ja muun kaverin kanssa kokosi Jesse Bullet's Heavenin vastapainoksi Motellin raskaaksi käyneelle musiikille.

-Aluksi oli tarkoitus pitää tämä bändi pelkästään sivuhommana, tahdottiin vain Motellin rinnalla soittaa jotain kevyempää. JBH:n synty ajoittuu viime kesään. Sivutyön luonne väistyi kuitenkin hyvin pian, koska Motelli yksinkertaisesti kuivui kokoon - se oli kulkenut tiensä päähän - ja koska Jesselle jo heti parina ensimmäisenä soittokertana viime heinäkuussa syntyi peräti seitsemän omaa kappaletta, selvittää ä Jussi bändin syntyä.

Muutaman miehistönvaihdoksen jälkeen on yhtyeen kokoonpano ollut yllämainittu. Bändin pääasialliset sanoittajat ovat Hannu Raevuori ja Jussi; Jussi on myös toiminut koko ohjelmiston säveltäjänä - Hannu lisäsi omasta puolestaan, ettei ole vielä ehtinyt hankkia edes pöytälaatikkoa, joten hänen sävellyksillään ei oikein ole vielä paikkaa.

JBH:n musiikkia on jossain yhteydessä luonnehdittu USA:n länsirannikon rockin tyyliseksi. Etualalla yhtyeen musisoinnissa on kahden kitaran soittamat linjakkaat ja kauniisti soivat teemat selkeitten melodioitten muodostaessa musiikin selkärangan ja koko naisuuden. Jussi kertoo yhtyeen tekniikasta: -Käytäntömme on se, että minulla on kappale valmiina mielessäni, rungon ja kitarariffit kirjoitan paperille, joista harjoittelu aloitetaan. Jos toisilla sitten on jotain ehdotuksia, niin niitä tietysti sovitetaan mukaan. -Nyt viimeisen puolen vuoden aikana on käynyt lisäksi niin, että olemme lyhennelleet huomattavasti kappaleitamme, lisää Hannu.

Yhtyeen lalulutekstit ovat englanninkielisiä - miksi?

-Ihan jo siitäkin syystä, että tällaiseen musiikkiin olisi aika vaikea sovittaa suomenkieltä noin tyyllillisesti. Siinä on lisäksi se vaara, että suomea käyttäessä helposti kompastuu typeryyksiin. Motellissahan meillä oli suomenkieliset sanat ja niissä yritettiin tavallaan "julistaa", mutta se tuntui usein hirvittävän naiivilta, progemaiselta ja liian yrittämiseltä. Ei meillä tässä bändissä ole innostusta mihinkään proge-touhuun - vaikka täällä kotikaupungissa ei edes meidän musiikki mene kansaan, meitä pidetään liian "vaikeina". Mutta kyllä olemme vakavasti harkinneet suomalaisiin teksteihin siirtymistä, siinä vain pitäisi osata löytää se oma linja. Itse musiikissa meillä jo alkaa ollakin tuo oma linja selvillä.

Kukaan bändin jäsenistä ei ole ammattimuusikko - ammattilaisuuteen kuitenkin pyritään. Jussin päivät täyttää opiskelu Salon musiikkiopistossa ja sen lisäksi hän kirjoittaa paikallisiin lehtiin musiikista ja muusta kulttuurista. Kössi hankki itselleen vast'ikään valkoisen lakin, Hannu sen sijaan vielä ahkeroi & sivistää itseään lukion penkillä. Teppo on työssä Salorassa ja ainoana vakituisessa päivätyössä käyvänä toimii bändin mesenaattina...

Jussin lisäksi myös Kössi ja Hannu ahertavat musiikkiopistossa, teorian ja klassisen kitaran parissa.

-Teorian opiskelu antaa tähän bändinkin soittamiseen vahvan pohjan. Ja tietysti opintoihin on innostamassa myös syvä mielenkiinto klassista kitaraa kohtaan, Jussi kertoo.

Tähän mennessä pisimmälle on klassisen musiikin parissa ehtinyt Kössi, joka osallistui keväällä Kotkassa pidettyyn valtakunnalliseen nuorison taidetapahtumaan ja sai sieltä kunniamaininnan kitaransoitostaan. Joku vitsaileekin, että Salossa on paras kitaristi pistetty soittamaan bassoa...

Onko yhtyeen asuinpaikka aiheuttanut mitään vaikeuksia, Salohan nyt ei vielä ainakaan ole mikään suuri keskus - eikö tee mieli siirtyä esim. Helsinkiin?

-Enpä tiedä, olisiko Helsingissä yhtään tämän helpompi toimia, siellähän

on jo niin paljon bändejä että voisi olla vaikeaa päästä esille. Levy-yhtiöihin siellä kuitenkin olisi ehkä helpompi pitää yhteyttä ja onhan siellä laajempi, paljon laajempi yleisö. Ei Salossa ole muuta vikaa kuin se, että suurin osa siitä suhteellisen nuoresta yleisöstä, joka käy tanssipaikoilla ja nuorisotalon diskoissa, ei diggaa meitä!
-Harjoitustilat olemme saaneet kaupungilta ja peräti 300 mk rahaa "peittämään" Lappeenrannan kilpailumatkan kuluja - varmasti olimme ensimmäinen pop-yhtye, joka täällä sai kaupungilta suoraan rahaa...
Miten kaupungin virkailijat yleensä ovat teihin suhtautuneet?
-Siellä on joitain sellaisia tyyppejä, jotka eivät muuta yritäkään tehdä kuin paeta vastuutaan. Joskus tuntuu siltä, että nuorten asioita ovat hoitamassa ihmiset, jotka eivät nuorista mitään tiedä eivätkä heistä välitä. Salossa on onneksi kulttuurisihteeri, jonka kanssa asiat sujuvat ja joka järjestelee bändeillekin esiintymismahdollisuuksia kaupungin tilaisuuksiin.

Minkälaiset vaikutelmat jäivät Lappeenrannan kilpailuista?
-Paikka, jäähalli, ei ensinnäkään ollut mikään ihastuttava. Siinä mielessä olemme tyytyväisiä kolmanteen tilaamme, jonka jaoimme helsinkiläisen The Rise and Shine Bandin kanssa, että meidän soundit olivat aivan pielessä niin että sen suhteen ei tuomaristo parempaa sijoitusta olisi voinutkaan antaa, kommentoi Jussi ja jatkaa: - Sarjajako aiheutti kyllä paljon hämminkiä. Esimerkiksi proge-sarjan voittanut Farout olisi ollut oikeammalla paikalla keskityylin sarjassa ja muutenkaan linjoista ei ollut tietoakaan. Mekin olimme Tampereeh alkukarsinnoissa aluksi uuden aallon sarjassa, mutta vaihdoimme erään toisen bändin kanssa ja jouduimme proge-sarjaan...
Onko kilpailussa saavuttamanne menestys auttanut esim. keikkojen hankkimisessa?
-Yksi tärkeämpi keikka sen avulla ollaan saatu, Helsinkiin. Lappeenrannassa ei juurikaan näkynyt näitä levyteollisuuden merkkihenkilöitä ja siinä mielessä olisi kyllä ollut parempi, että loppukilpailu olisi pidetty Helsingissä. Kilpailun voittajistakaan tuskin niin ihmeen paljon kuullaan juuri tästä syystä.
JBH:n kilpailun tuomaristolta saamassa kritiikissä kiinnitettiin mm. myönteistä huomiota hyvään ja saumattomaan kitaratyöskentelyyn, mutta todettiin, että kun kitarariffit nyt ovat hyvässä kunnossa, pitäisi kiinnittää enemmän huomiota kokonaisuuden dynamiikkaan sekä lauluun.
--Kyllä tuo oli ihan paikkansapitävä arvio, laulun osuutta meidän vaan on vaikea lähteä kehittelemään kun ei ole kunnollisia laulukanoja, eli kun ei ole laulukanoja ollenkaan.

Onko teihin mitenkään vaikuttanut tämä taantuminen, jota selvästi on musiikkielämässä tapahtunut - kaikilla vähänkin itsenäisempää musiikkia soittavilla yhtyeillä on ollut aikamoisia taloudellisia ja muunkinlaisia vaikeuksia?
-Jesse Bullet's Heaven onkin taantumuksen vastavoima! - keksii joku ja Jussi jatkaa rauhallisemmin: - Kyllähän vähän tuntuu siltä, että ainoastaan mahdollisimman kovalla musiikilla on suosionmahdollisuuksia, sellaisilla Kontran tyylisillä kravattibändeillä menee lujaa - mutta kyllä me silti pysytään tällä omalla linjalla... Ja Hannu toteaa kyynisesti: - Kaipa mekin saisimme hurjan suosion, jos haistatettais yleisöllä paskat jollain keikalla - "haistakaa paska, ei me teistä välitetä!"..

Millaisilta bändinne menestymisenmahdollisuudet teistä itsestänne nyt tuntuvat?
-Emme ainakaan ole heittäneet toivoamme! Heinäkuun kolmas päivä meillä on esiintyminen Helsingissä, kesäklubi Haraldissa yhdessä The Rise and Shine Bandin kanssa.
Yhtye on myös jo herättänyt huomiota levy-yhtiöitten taholla, Tommi Liuhala Hi-Hatista on käynyt bändiä keikalla kuuntelemassa, joten suhteet eivät ole pelkällä kirje-asteella. Myös yhtyekilpailun Tampereen

karsinnoissa JBH:n musiikki sai voimaksata vastakaikua paikalla olleilta arvostetuilta muusikoilta.

Ja kuten eräs yhtyeen paikallaolleista myötäeläjistä totesi: - Kun kerran bändin musiikki koko ajan menee eteenpäin niin miten voisi bändi muuten jäädä polkemaan paikallaan!

(E.H.)

- -

KALEVI AHON AJATUKSIA MUSIIKISTA JA SÄVELTÄMISESTÄ

Kalevi Aho(29) on oman sukupolvensa säveltäjistä parhaiten pystynyt vakiinnuttamaan asemansa vanhojen konkareiden rinnalla.Hän on aloittanut puhdasverisenä sinfonikkona; toistaiseksi hänen tuotantonsa koostuu pääasiassa sinfonioista ja sinfonisista kamarimusiikkiteoksista.Parhaillaan hänellä tosin on työn alla kamariooppera,säveltäjän ensimmäinen aluevaltaus oopperan saralla.

Viime aikoina on Kalevi Ahon nimi ollut usein esillä.Jouluksi ilmestyi levyllä hänen hyvät arvostelut saanut neljäs sinfoniansa Tampereen kaupunginorkesterin esittämänä.Keväällä levytti Sibelius-Akatemian kamarikuoro naiskuoroteoksen Lasimaalaus,joka on sävelletty Aila Meriluodon runoon.Tammikuussa sai kantaesityksen laaja fagottikvintetto Yleisradion kamarimusiikin päivillä,ja kevään aikana sekä Yliopilaskunnan soittajat että Tampereen kaupunginorkesteri esittivät hänen sinfonioitaan.Vastikään Kalevi Aho nimitettiin Helsingin Yliopiston musiikkitieteen lehtorin virkaan,jota hän on viransijaisena hoitanut jo jonkin aikaa.

Maailma musiikissa

Kalevi Aho on rinnastettu sinfonikkona usein Shostakovitsiin ja ja Mahleriin.Shostakovitshin kanssa hänellä lieneekin joitain yhteisiä musiikillisia lähtökohtia,joista säveltäjät kuitenkin ovat oman luonteenlaatunsa mukaan edenneet eri suuntiin.Mahleriin hänet voi rinnastaa siinä mielessä,että myös hän haluaa panna jokaiseen sinfoniaansa kaikkensa,sanoa siinä kaiken mitä kyseessä olevasta asiasta voi sanoa.Sävellysprosessistaan Kalevi Aho kertoo,että ryhtyessään työhön hän ei juurikaan tiedä,millainen teoksesta tulee:
-Muodon kehitys on sävellysprosessin kuluessa epämääräistä.Minulla saattaa olla vain alkuidea,josta ryhdyn sävellystä kehittelemään.Teos päättyy siitten kun se on valmis! Jos alkuidea on riittävän monipolvinen,voi kaikki sanottava syntyä siitä,ja niin sävellyksestä tulee yksiosainen.Jos sen sijaan loogisen kokonaisuuden luomiseen tarvitaan useampia osia,ne liittyvät jollain tavalla toisiinsa siten,että tänä muoto etenee alusta loppuun.Sinfonioistani ei voi ottaa mitään osaa erikseen ja soittaa sitä irrallaan teoksen muista osista.
Aho on itse kirjoittanut Mahlerin yhdeksännestä sinfoniasta:"Psykologiset perusteet tulevat muodon kehittymistä määrääviksi tekijöiksi, ja tästä on seurauksena,että musiikki koko ajan etenee johonkin tiettyyn suuntaan,kaikki vaikuttaa kaikkeen,eikä mikään voi enää toistua täsmälleen samanlaisena."(Juhlakirja Erkk Tawaststjernalle.Toim.Erkki Salmenhaara. Otava 1976.)

Kalevi Aho kieltää olevansa ohjelmallisen musiikin säveltäjä,mutta hän vaatii hyvältä teokselta,että sen on kuvastettava sitä aikaa missä se on syntynyt. -Jos esimerkiksi säveltäisin nykyaikana samoilla keinoilla kuin Bach 1700-luvulla,olisin väärillä teillä,säveltäjä sanoo. -Bachin musiikki kuvastaa barokkiaikaa ja sen ilmapiiriä,Mozart taas liittyy rokokoohoviin ja sen huolettomuuteen. Tämän päivän maailma - niin kuin minä sen koen - on ristiriitainen,siksi musiikissani on ristiriitoja. Musiikin ei silti tarvitse olla lohdutonta: ei ole syytä nihilismiin,jossa ei etsikään ulospääsyä. Sen sijaan kuulija

saattaa saada jotain toivoa teoksesta,jossa pyritään ratkaisemaan ristiriitaisten aineksien vastakohtaisuutta,sanoo Kalevi Aho. Hänen mukaansa tältä kannalta on mahdollista lähestyä esimerkiksi hänen viidettä sinfoniaansa,jossa ristiriitaista maailmaa kuvaa se,että samanaikaisesti teoksessa saattaa soida useita itsenäisiä sävellyksiä. Myös eri tunnelmat voivat sekoittua - niin kuin elämässäkin: hautajaistunnelmaan saattaa liittyä jotain groteskin koomista,joku voi tuntea itsensä surulliseksi hääjuhlassa ja niin edelleen. Viidennen sinfonian sävellysperiaate on kuin laajennus fuugaperiaatteesta: kun fuugassa on ääni ja sen vastaääni,Ahon viidennessä sinfoniassa on sävellys ja vastasävellys.

SÄVELLYKSESSÄ TULEE OLLA TUNNETTA

Säveltäjän ongelma on Kalevi Ahon mielestä se,ettei koskaan synny absoluuttista mestariteosta: vaikka kuinka panisi johonkin teokseen kaikkensa,tulee jälkeenpäin olo,että tästäkin on vielä mahdollista parantaa. -Ja niin niitä teoksia syntyy aina vain lisää,säveltäjä naurahtaa. Koska Kalevi Aho keskittyy jokaiseen sävellykseensä kaikella intensiteetillään,ei hänellä koskaan ole useita töitä yhtä aikaa työn alla. -Joskus saatan tosin keskeyttää jonkin laajemman teoksen säveltämisen ja tehdä välissä jonkin pienimuotoisemman työn.Näin kävi esimerkiksi viidennen sinfoniani kohdalla,jota sävelsin kaiken kaikkiaan neljä vuotta.Jossain vaiheessa työ tuntui juuttuneen paikalleen,en pystynyt pääsemään eteenpäin. Tein välissä kamarisinfonian,ja sen jälkeen työ lähti taas luistamaan. Työtapaani voisi kutsua pitkäjännitteiseksi inspiraatioksi,se ei ole kuohuntaa niin kuin joillain romantiikan ajan säveltäjillä saattoi olla.Inspiraatio on se tyydytys,jota tunnen työtä tehdessäni.

Kalevi Aho korostaa sitä,että jokaisessa sävellyksessä tulee olla tunnetta,säveltäminen ei saa olla älyllisen lasihelmipelin näpertelyä. -Esimerkiksi sarjallinen musiikki ankarimmassa muodossaan on tällaista. Se on matematiikkaa,jossa tietokone voi korvata säveltäjän. Sävellyksen muodon on noudatettava psykologisia lainalaisuuksia,ei matemaattisia.Esimerkiksi Anton Webernillä tuli loppuvaiheessa dodekafonisen sävellystyylin pohjana olevan rivin konstruoiminen jopa tärkeämmäksi kuin itse sävellys; tällainen teos tuskin tarjoaa kuulijalle musiikkielämyksiä.

IDEOITA JOKA PUOLELTA

Ideoita omiin sävellyksiinsä Kalevi Aho sanoo saavansa monista asioista.Esimerkiksi kirjat voivat antaa muotoideoita. -William Faulknerin Ääni ja Vimma on valtavan musikaalisesti rakennettu teos.Siitä saisi loistavan oopperalibreton,mutta valitettavasti teos on mahdoton näyttämöllä toteutettavaksi,valittelee Kalevi Aho. Musiikkia kuunnellessa jokin outo sointiväri voi panna mielikuvituksen liikkeelle.Parhaillaan työn alla oleva kamariooppera on saanut librettonsa Juha Mannerkorven monologista Avain,jonka säveltäjä itse on kirjailijan suostumuksella lyhentänyt. Keskeisrooliin Aho on suunnitellut Matti Lehtistä. Teoksessa on paitsi laulu- ja puheosuuksia myös jaksoja,jotka ovat luokiteltavissa laulun ja puheen välimuodoksi. Tarkistamattomista tiedoistaan kuuluisaksi tullut Helsingin Sanomien musiikkiarvostelija Seppo Heikinheimo on lehdessään väläyttänyt tietoa,jonka mukaan Kalevi Aho olisi Joonas Kokkosen ja Aulis Sallisen jälkeen seuraava,joka kutsuttaisiin "Savonlinnan oopperahissiin",toisin sanoen että häneltä tilattaisiin runsaasti mainetta tuova ooppera Savonlinnan oopperajuhlille.Aho ei itse tiedä asiasta muuta kuin sen mitä on lehdestä lukenut.Hän sanoo kuitenkin periaatteessa olevansa asiasta kiinnostunut,mutta sopivan libreton löytäminen tuottaa varmasti hankaluuksia. -Libreton on oltava niin hyvä,ettei siihen työn aikana pääse kyllästymään,hän sanoo.

Viime aikoina Kalevi Aho on myös aloittanut säveltää sarjaa puupuhaltimille ja jousikvartetille. Nyt ovat jo valmiina oboekvintetto ja fagottikvintetto. -Näissä teoksissa olen pyrkinyt tutkimaan puhallinten mahdollisuuksia.Jokaisen soittimen erilainen luonne määrää myös sävellystä. Oboe on erittäin intensiivinen soitin,kun sillä soittaa korkeita

säveliä. Fagotti taas on ollut perinteisesti eräänlainen orkesterin pelle,jonka todellisia mahdollisuuksia ei aina ole muistettu,Aho sanoo.Fagottikvintetossa tulee selvästi esiin yksi piirre Kalevi Ahon säveltäjänprofiilista,nimittäin huumorin nerokas käyttö. Luonteeltaan esimerkiksi kvinteton yllättävät banaalit valssirytmit tuovat mieleen Béla Bartókin jousikvartettojen kuulut posetiiviepisodit.Teho on yllätyksellisyydessään valtava.

KRIITIKOT JA TUTKIJAT

Jo ensimmäisistä teoksistaan lähtien Kalevi Aho on saanut kriitikoilta erittäin hyvän vastaanoton. Kriitikot pysyivät mukana myös viidennen sinfonian uusilla aluevaltauksilla,jolloin sävelkieleltään melko lailla perinteeseen sitoutuvana pidetty Aho otti roiman askeleen avantgardisteja kohti. Ensimmäiset kritiikit ovat hänen mielestään säveltäjälle tärkeitä,mutta myöhemmin ne eivät juuri merkitse mitään, koska säveltäjä tietää itse parhaiten,miten hän on ~~parha~~ kulloinkin onnistunut. -Itse asiassa huonot arvostelut on helpompi kestää,ne eivät ainakaan nouse päähän,niin kuin hyvät voivat tehdä,sanoo Aho,joka tunnetaan erittäin vaatimattomana ihmisenä. Hänen mielestään arvostelujen taso Suomessa ei päätä huimaa. Etenkin uuden musiikin arvostelu on retuperällä: kriitikoilla ei ole rohkeutta kirjoittaa suoraan sitä mitä ajattelevat,eikä heillä ole mitään loogisia kriteerejä,joilla he eri teoksia mittaavat. Paremmin kuin kriitikot saattavat musiikin kehitykseen Ahon mukaan vaikuttaa musiikin tutkijat,silloin kun he pysyvät järkevissä kohteissa eivätkä sorru toisarvoisten seikkojen parissa ahertamiseen. -Esimerkiksi tyylianalyyttiset tutkimukset saattavat olla säveltäjille erittäin hyödyllisiä,hän sanoo. Itseään hän pitää lähinnä käytännön musiikkitieteilijänä. Ongelmat,joita kohtaa säveltäessä ja musiikin teoriaa opetettaessa,saattavat askarruttaa niin paljon,että niistä pitää julkaista joku tutkielma. Radiossa kuultiin viime keväänä kaksiosainen Kalevi Ahon laatima esitelmäjakso Mikä tekee melodiasta hyvän.

Risto Nieminen

- -

WIGWAM HAJONNUT,ROYALS HAJONNUT - MIKÄ BÄNDI SEURAAVANA?

Harvinaisen lohduttomalta tuntuu,että tässä maassa tuntuu bändien mahdollisuudet itsensä toteuttamiseen yhäkin vain kaventuvan - harvinaista tämä tilanne on juuri siltä kannalta,että juuri kaikkein pisinnälle omassa musiikissa päässeet yhtyeet joutuvat materiaalisista syistä lopettamaan toimintansa.

Wigwam vielä vähin erin keikkaileekin,kesän odotetuin esiintyminen on varmasti Punka-Rockissa juhannuksena pidettävä kymmenvuotiskavalkadi. Jim Pembroke puuhailee uuden soololevynsä parissa,siinä mukana on myös ollut Mosse Groundstroem.Mosse on pääasiassa työskennellyt studiossa,mm. Eppu Raittisen ja Remun kanssa. Ronnie Österberg ja Rekku Rechardt ovat yhä olleet mukana Freemanin bändissä,jossa he myös ilmeisesti jatkavat kesänkin ajan.

Royalsin hajoaminen tuli ainakin minulle joltisenakin yllätyksenä,viimeksi kun bändiä kuulin talvella tuntui musiikillisesti kaikki olevan ennennäkemättömässä järjestyksessä - kokonaisuus pelasi loistavasti uuden jäsenen,kosketinsoittaja Mikko Rintasen ollessa viimein täysin mukana musiikissa. Tältä kannalta yhtyeen hajoaminen tuli siis todella ihmeellisellä hetkellä,juuri silloin kuin kaikki tuntui olevan valmista "mihin vain". Mutta ikävä kyllä menestys tuntuu olevan kiinni kaikesta muusta kuin musiikillisesta valmiudesta - kun ei markkinat pelaa niin sille ei voi tehdä muuta kuin hajoittaa bändin...

Paavo Maijanen selvitti Royals fanklubin jäsenkirjeessä asiaa seuraavanlaisesti: "Me emme lopeta erimielisyyksien tai riitojen vuoksi.

Royals teki konkurssin eli vararikon.Tää juttu on liian iso pyöritettäväksi niillä hinnoilla,mitä meille viime aikoina maksettiin. Me ollaan asiasta täysin yksimielisiä. Musta tuntuu että tämä on myös keino muistuttaa jengiä siitä,mitä tässä maassa on tällä hetkellä tapahtumassa ja siksi mulla on myös hyvä fiilis lopettaa tämä Royals-touhu.
Nähtävästi Royalsia tullaan arvostamaan joskus myöhemmin,kun ajat ovat vähän asiallisemmat. Mä voin aina olla ylpeä siitä,että soitin siinä bändissä. Ei tämä juttu pois kuole,fiilis pysyy."

Kysymykseen,mitä nyt teet,Paavo vastaa ensinnä naurahtaen:"En mitään."
-Kertoo sentään tekevänsä kaikenlaista "pientä";on studiohommaa ja wigujen keikkojen miksausta yms. Wigwamin tavoin Royals ~~on~~ ei aio enää keikkailla,vaan bändi on lopullisesti hajonnut - mutta hyvällä fiiliksellä,ja se on hurjan paljon se.

(E.H.)

- -

TERVEISIÄ REHTORILLE - KOJO PUHUU JA TEKEE MUUTAKIN

Kojo on jo vuosia vaikuttanut suomalaisen rockin voimakkaimmissa piireissä - silti ei ainutkaan lehti ole häneen ihmeemmin kiinnittänyt huomiota ja vaikka musiikinharrastajat Kojon kyvyt tunnustavat ja tietävät,ei miehen taustasta paljoakaan tiedetä. Ja kun alustavasti Kojon haastattelua suunnittelimme,ajattelimme luonnollisimman aiheen olevan hänen tähänastisen uransa läpikäymisen "tavallisen" historiikkijutun muodossa. - Vaan toisin kävi! Päällimmäisenä ajatuksena haastattelutilanteesta jäi mieleen se,että jos Kojo kohtelee kaikkia haastattelijoitaan kuten meitä,ei hänestä ikinä mitään historiikkia tehdäkään!

Synkkänä lauantai-iltapäivänä kipitimme sateenvarjon alla toisiamme tönien Helsingin linja-autoasemalta Eiraan ja tapoihimme kuuluvan harharetken jälkeen löysimme viimein remontin kourissa olevasta jugendhuoneistosa Kojon ystävineen maalipurkkien ja muun roinan seasta.Asetuttuamme kunnollisiin haastatteluaseniin aloitimme.
Mistä kiinnostuksesi musiikkiin hräsi,mitkä olivat ensimmäiset yhtyeesi ja minkälaista musiikkia ne esittivät sekä missä vaiheessa ryhdyit ammattilaiseksi?
-No ensinnäkään mä en ole puhetuulella erityisemmin ja mikä noista oli oikeen eka kysymys?
Miten aloitit soittamisen & laulamisen?
-Hhmmm.....Koulubändeissä mä aloitin... Soitettiin soulia,R&B:tä..... Kyllä mä koko ikäni olen soittanut,jossain vaiheessa se vaan muuttui ammatiksi,jotain ehkä kahdeksan vuotta sitten.Tai en mä tiedä kuinka kauan siitä on,en mä muista!
Tämän jälkeen kuulemme epämääräistä mutinaa ja meille selvenee,että haastateltavamme on kallistanut kurkkuunsa maljan jos toisenkin ja ettei mitään "syvällistä" juttua tästä ainakaan syntyisi mutta onhan toki joskus tarpeelista kuulla asiat sanottuina ilman mitään syvällisyyksiä ja jahdatteluja.Vaikeudeksi vain muodostui se,että me emme oikein tienneet miten tilanteessa olisi meneteltävä ja niinpä emme menetelleet mitenkään,istuimme vain hiljaa,ehkä liiankin tuppisuina,~~mikä~~ ja kirjoitimme ylös,mitä Kojo puhui. Haastatteluja olemme ennenkin tehneet,humalaisten kanssa olemme ennenkin tulleet toimeen mutta humalainen haastateltava on meille uusi kokemus.
Mikään menneitten aikojen tonkiminen ei Kojoa kiinnosta,vauhtiin hän pääsee kertoessaan uudesta bändistään ja sen suurista suunnitelmista. Madame Georgen seuraajan,tämän uuden yhtyeen,nimi on yksinkertaisesti KOJO ja siinä ovat maestron itsensä lisäksi vanhasta yhtyeestä tutut Orma,Kankkunen ja Brunberg.
-Kesän festivaaleilla me pamautetaan täysillä! Varsinaisen bändin lisäksi isommilla keikoilla tulee mukana olemaan Hietasen Hessu koskettimilla,kimmat laulamassa taustoja,percussionisti sekä mahdollisesti ylimääräinen kitaristi.
-Sitten me aiotaan tehdä hittisingle,mut mä en vielä suostu kertomaan kenen tekemiä biisejä ne on.Jimppa (-Pembroke-) on kyllä ollu mukana kyhäämäässä sanoja.

-Sitten me aiotaan tehdä hittisingle,mut mä en vielä suostu kertomaan kenen tekemiä biisejä ne on.Jimppa (-Pembroke-) on kyllä ollu mukana kyhäämässä joitakin sanoituksia.

Koska te aloititte tällä uudella bändillä treenaamisen?

-Maaliskuussa alotettiin,heti sen rokkikiertueen jälkeen.

Kojo oli mukana Ohjelmakeskuksen järjestämällä teemakiertueella,aiheena oli 50-luvun rock'n roll - tätä ennenhän oli järjestetty suuren suosion saavuttanut Bob Dylan -aiheinen kiertue.Rokkikiertueella olivat Kojon lisäksi mukana mm. Raittisen veljekset sekä Dave Lindholm.

-Daven kanssa oli kiva soittaa - niille muille mä sanoisin ettei rokkia soiteta otsa kurtussa! Yleisö diggas mua helvetisti,ihme kyllä.Yleisöä oli kyllä tosi vähän,kiertue jäi taloudellisesti aivan kannattamattomaksi.

Tässä vaiheessa olimme jo siirtyneet kyökin puolelle,jossa oli asetettu tarjolle sanomalehteen kääritty hauki (sanomalehteä ei syöty), perunoita sekä lientä. Meille ei kylläkään annettu kuin naistiaisia.Välillä kun muun pöytäseurueen osanotto haastatteluun käyt liian äänekkääksi,Kojo huomauttaa,kenestä oikeastaan ollaan tekemässä juttua:-Hiljaa muut! Tytöt kysyy multa eikä teiltä toisilta!

Ja jatkamme urhoollisesti haastattelua...

Madame George kuivui aikanaan kokoon lähinnä keikkojen puuttumisen ja yleisen mielenkiinnon laimeuden takia.Mistä nyt saitte innoitteen uuden bändin perustamiseen?

-Meitä kysyttiin muutamille festivaaleille ja sen perusteella sitten mietittiin,että uusi bändi kannattaa kasata.Madame Georgessa me soitettiin liian kunnianhimoista musiikkia,ei se tehonnu ihmisiin. Tää meidän nykyinen musiikki on sellasta rhythm & soul -rokkia,siinä on selvempi tempo - se on aidompaa ja visuaalisempaa.Jo bändin nimikin -Kojo- on parempi entistä ja kaupallisempikin. Ei kaupallinen image välttämättä ole teennäisyyttä,siinä vaan korostetaan enemmän jokaista erityispiirrettä.

-Ja tietysti me aiotaan ulkomaillekin,ilman muuta!

Joku kävi avaamassa radion,piti kuunnella nuorten sävellahja. -Jos vaikka kuulis omia levyjä! toivoo Kojo.Aluksi kuultiin Kate Bushia.

-Varmaan hurjan hyvännäköinen kimma kun laulaakin tolla tavalla.

Kate Bushin saattelemana puheenaihe siirtyy meidän ulkonäköömme ja totta p uhuen meidän ei ollut alkuunkaan mukava kuunnella tätä reportaasia. Usein on tullut mieleen,miten monissa tilanteissa olisi voinut saada paljon ihmismäisemmän kohtelun,jos olisi poika - ja tuossa Kojon ruokapöytäjuttuja kuunnellessa ei harmistuksellamme ollut rajoja (punastuu sitä vähemmästäkin!) ja se tietysti innoitti tähteämme entistä enemmän.

-Ajatelkaa nyt: joku Rolling Stonen naistoimittaja olis takuulla innostunut heti menemään mun kanssa kylpyyn,se tekis siitä lehteensä oikein sensaatiojutun!

Huomautamme,ettemme ole kylvyn tarpeessa;olimme juuri edellisenä iltana saunoneet.

Minkälaisen kohtelun annat miestoimittajille kun naispuolisia kerran vaadit kanssasi kylpyyn?

-Miesten kanssa mennäänkin saunaan ja pakistaan siellä. Hei mennään nyt kylpyyn,eihän teillä pitänyt olla mikään kiirekään!

Ja huolimatta vähän väliä uusiutuvasta kylpykumppanuuden tarjoamisesta yritämme keksiä lisää "kunnon" kysymyksiä.

Mitä pidät elämäsi päämääränä?

-Rakkaus,en mä muuta voi vaatia kuin rakkautta ja vähän musiikkia.Ja jos mä joskus pystyn tekemään niin kauniin laulun että itsekin itken niin silloin mä olen elämääni tyytyväinen.

Onko sulla sitten jonkinlaisia uskonnollisia käsityksiä?

-En mä tiedä...Kyllähän sitä jokainen jotain tukea kaipaa,kuka hakee sitä Jumalasta,kuka puhelinpylväästä ja joku Tavastian portsarista... Tottakai joskus joutuu tilanteisiin missä on pakko hiki päässä pistää

kädet ristiin ja rukoilla "jos mä tästä vielä selviin niin lupaan tehdä sitä ja sitä"...

Välillä syntyy kuolleita hetkiä kun kysymysvarastomme ehtyy ja Kojo ei pitkän pitkiä vastauksia vaivaudu miettimään.
Koululaisia kun itse olemme, kysymme Kojon mielipidettä koululaitoksesta.
-Kai ne systeemit on aika täydellisesti muuttunut niistä ajoista kun mut potkittiin ulos koulusta niin että en mä koulusta enemmälti osaa mielipiteitä sanoa. Mutta ei mulla mitään ole opettajia ja lehtoreita ja maistereita ja rehtoreita vastaan - laittakaakin tän jutun otsikoksi vaikka "Terveisiä rehtorille"! Ja viekää terveisiä rehtoreillenne...

Miten muusikko elää Suomessa?
-Helvetin huonosti. Ainoa keino, mikä hetkellisesti parantaa tilannetta on tehdä hurja hitti; se elättää vuoden ja sitten pitää saada aikaan uusi samanlainen. Huonosti muusikot täällä tulee toimeen. Mutta meillä kyllä ei ole ikinä ollut minkäänlaisia vaikeuksia!
-Eikä täällä oikein tapahdukaan mitään, ellen mä olis syntyny niinkoko rock olis Suomesta kuollu jo ajat sitten...
Mitä tämän kuolleen tilanteen elävöittämiseksi sitten pitäisi tehdä?
-En mä tiedä, mä en ole vielä keksinyt. Se on tietenkin ihan yhteiskunnallinen juttu, vaatisi korjautuakseen esiintymispaikkoja, klubeja ja harjoitustiloja. Mutta ainutkaan soittaja ei voi tehdä tilanteen hyväksi mitään. Royals nyt on viimeinen esimerkki siitä, mihin ollaan jouduttu.
-Mutta me ei olla katkeria, ei ollenkaan, meillä on koko ajan hauskaa! Pääasia että saa aina päiväksi puhtaan paidan päälle, eihän lika yöllä näykään...

Oletko ikinä ajatellut mitä teet joskus vuosikymmenien kuluttua?
-En takuulla. Ei me ajatella tulevaisuutta, korkeintaan kolme viikkoa eteenpäin. Ei tulevaisuuteen kurkottaminen kuulu tähän duuniin!

Kun emme enää keksi lisää kysyttävää, lopetamme haastattelun. Syntyy väittelyä siitä, mitä ne semmoiset lehtimiehet ovat, joilta kysymykset loppuvat. Puolustukseksemme yritämme sanoa vain, ettemme itseämme minään lehtimiehinä pidäkään. Kojokin puolustaa meitä: -Ajatelkaa nyt, tavalliset lehtimiehet ei takuulla olis kyllä pistänyt mut kuin koulun penkille...
Lähtiessämme Kojo auttaa herrasmiesmäisesti takit yllemme. Palatessamme kadulle sateeseen, mietimme minkälaisen jutun "oikea" lehtimies tästä iltapäivästä tekisi. Ja tulemme siihen tulokseen, että ratkaisunalleja olisi hänelle kaksi: 1) sensaationainen paljastusjuttu pop-tähtiemme "kulissientakaisesta" säädyttömästä elämästä tai 2) toimittaja olisi jäänyt haastateltavansa luokse koko viikonlopuksi ottaen osaa vauhdikkaaseen menoon ja kirjoittamishetken tullessa ei muistaisi Kojon sanoista ainuttakaan ja sen tähden hän joutuisi joko keksimään koko jutun omasta päästään tai sitten hän tekisi haastattelun uudestaan.
Onneksi en ole oikea lehtimies, minä tein täsät jutusta tällaisen.

Eeva (ja mukana oli myös Nino)

Jälkitietoina seuraavaa: Kojo alkaa LP:n levyttämisen kesäkuun 11. päivä, single tehdään jo sitä ennen. Levylle ovat tulossa mukaan ainakin Hessu Hietanen ja Albert Järvinen bändin lisäksi, mahdollisesti myös Janne Ödner ja Jim Pembroke. Levylle tulevat kappaleet ovat "omia ja joittenkin muitten sävellyksiä". Kesän huomattavimmat keikat bändillä on Helsingin juhlaviikkojan Kaivopuiston-konsertti sekä juhannuksena Punka-Rockissa Punkaharjulla, yhtye on siellä "yllätysesiintyjänä".
Kojon hieno ja upea fan club on myös vähitellen aloittamassa toimintansa, touhun takana ovat salolaiset Liisa, Heta ja Merja. Lisätietoja clubista ja sen toiminnasta saatte seuraavasta osoitteesta: Merja Pajari, Röykkälänkatu 21, 24100 Salo 10 - laittakaa palautuspostari mukaan!

- -

SEURAAVA JÄNIS

Jäniksen tulevaisuus on nyt kokonaan kiinni siitä,millaisen vastaanoten tämä näytenumero saa - jos kiinnostuneita lukijoita & kirjoittajia ilmaantuu sellainen määrä,että saamme kohtuullisilla rahan- ja hengenvaivanmenetyksillä koottua jatkossakin tätä lehteä,seuraavan kerran ilmestyy Jänis ensi syystalvella. Sen sisältämät jutut olisivat seuraavanlaisia: tapahtumia & seikkailuja kesäisessä Suomessa ja ulkomaillakin (festivaaleja,konsertteja ja muita kansanjuhlia),tutustuisimme ~~xxxx~~ kuva- ja valotaiteilijaan nimeltä Mooses - hän on hoitanut mm. Royalsin ja Wigwamin valolaitteita - ,selailisimme joitakin kirjoja,kävisimme keramiikka- ja korutaiteilijan työpajoissa sekä haastattelisimme Dave Lindholmia. Ja sitten tulisi lisäksi vielä kaikki lukijoitten lähettämät jutut - foorumi on vapaa,voit esim. haastatella tuttavaasi,josta olet kiinnostunut tai voit lähettää mielirunoilijasi runoja ja kertoa miksi niistä pidät.Lisäksi tutustumme Jyväskylän musiikkielämään.

Syksyisen Jäniksen hinnan pyrimme pitämään alle kuuden markan - etsimme kuumeisesti halvinta ja korkeatasoisinta mahdollista painopaikkaa,sillä tämä monistesysteemi ei todellakaan ole erityisen monipuolinen kuvattomana ja suttuisena.

Paitsi kulttuurin koko monipuolisen alueen esilletuomista,pidämme Jäniksen tehtävänä myös esitellä vähemmän tunnettuja taiteilijoita - näin pääsemme tietämään myös sellaisista tekijöistä,jotka "tavallisessa" lehdistössä joutuu pintavaahdon alle.Sillä yhtä hyvin kuin Helsingissä,voi myös pienessä kirkonkylässä järven rannalla asustaa korkeatasoinen taiteilija. Eikä välttämättömänä ole pidettävä sitä,että kirjoittaa muka vain sellaisista tuntemattomista tekijöistä,joista voi sanoa "joskus tulevaisuudessa kuultavan laajemminkin" - sillä kyseisenlaiset ennustukset osuvat vain puolessa oikeaan.

MITÄ LEHDEN NIMI KUVAA?

No se kuvaa tietysti sitä,että loikkaamme kulttuurin alueesta toiseen "päättömästi" kuin Jänis - mutta tarkoituksenmukaisesti! Ja tietenkin mukana on myös pyrkimys olla luonnonläheinen - tavallaan on kuvassa mukana myös Risto Jarvan elokuva Jäniksen vuosi;omalta osaltamme yritämme tämän lehden puitteissa vastustaa kovaa ja epäinhimillistä teknistymistä,kaiken koneistamista.

KIRJOITA -JA TILAA!

Nyt jäämme odottamaan näytenuneron herättämiä reaktioita,ja toivomme,että myönteisesti asiaamme suhtautuvat ilmoittaisivat siitä,ovatko halukkaita tilaamaan tuon syksyisen Jäniksen - postikortilla tai kirjeellä. Lähetämme sitten seuraavan lehden postiennakolla tilauksen tehneille. Ilmoitamme myös ainakin Soundissa ja Musassa toisen Jäniksen ilmestymisajankohtana,että lehti on valmis,jolloin tilauksen voi tehdä myöhemminkin - mutta tietysti pitäisimme parhaana,jos kaikki tilausta suunnittelevat ilmoittaisivat siitä heti niin että tiedämme onko kannattavaa lähteä lehteä tekemään.

Osoitteemme: JÄNIS - lehti
c/o Eeva Hallivuori
Salontaant. 7
24910 Halikko as.

Vastaan myös mielelläni kaikkiin asiaa koskeviin tiedusteluihin. Myöhemmin saa myös tilata vanhoja Wigwam Newsin numeroita,kirjoita niin saat tarkemmat tiedot niistä.

Hyvää ja rauhallista kesää kaikille!
t:Kaikki puputytöt ja -pojat